

Elämää karvahaalarissa
- mietteitä maton reunalta

G'day mate! Se tarkoittaa, että moro kamu. Mun nimi on Siiri ja mä olen aüssi elikäs australianterrieri. Ei mulla ole tarkoituksena mitään muistelmia ruveta kirjoittelemaan, enhän mä ole kuin 10 kuu-kautta vanha, mutta äiskä tarvitsi apua jossain koulujutussa. Kyllä mä sitä voin auttaa, jos jutustelulla selviää ja se lupas sitten heitelä palloa mulle.

Nimistä

Vempulan Simsalabim on mun kennelnimi - eiks olekin aika vänkä. Kaverit sanoo Siiriksi, ja kavereita mulla on tosi paljon. Mä olen nääs helposti tutustuvaa sorttia. Äiskä – sen kennelnimi on Anu – sanoo mua välillä Tasmanian tuholaiseksi tai haittakapulaksi. Sitä mä en ymmärrä ollenkaan, mitä ihmeen haittaa musta on, ja mitään kapulaakaan mulla ei ole. Mä olen meinaan kuullut, että pojilla on jostain kapulasta haittaa, jos vaikka putoaa avantoon. On äiskällä sitten paljon hellittelynimiäkin mulle, mutta en kehtaa kertoa kun ne on niiiiiin noloja. Mulla on kolme velipoikaa ja niiden nimet on Villijokkus, Hoccus Poccus ja Ananasakäämä – me ollaan nääs taikapentue.

Tässä me ollaan: Lilli -emo ja taikalapset.

Alkuperämaassa Australiassa haluttiin kehittää pienikokoinen, mutta vahva ja sitkeä työkoira.

Sen tehtävänä oli pitää rotat ja käärmeet poissa maatiloilta ja auttaa lampaiden kaitsemisessa.

Aussi siirtyi laitumella paikasta toiseen kätevästi lampaiden päällä hyppiin.

Aussin runsas kaulakarvoitus suojeli sitä käärmeiden puremilta

Australianterrieri on pirteä, reipas ja terhakka pikkuterrieri.

Aussi on ihmisystävällinen ja rohkea.

Lähde: www.australianterrierikerho.fi

Australiasta

Enhän mä ole siellä koskaan käynytkään, ihan paljasjalkainen vorssalainen kun olen. Äiskä sanoo, että mulla on kengurun geenejä, pompussa on voimaa siihen malliin. Siellä Australiassa on kaikkia muitakin jänskiä eläimiä. Lampaiden paimennus olis vähän siistiä, mä taidan kokeilla ens kesänä. Käärmeitten tappamisen taitoa mä harjoittelen joka päivä, ne kuuluu kato ravistaa hengiltä. Aika hyvä mä olen jo siinä, ainaskin sata lelua on ihan kap-paleina. Niitten kärmesten takia mulla on sellainen karvakauluri, ettei pääse pureen. Äiskä kyllä sanoi, ettei mitään asiaa ole rotan eikä käärmeen perään, jos käy vaikka vahin-ko.

Juu varmaan käy vahinko, mutta ei mulle. Mä olen leikisti tapellessa jo päihittänyt bernin paimenkoiran ja arvaa vaan kuinka suuri se on.

Ihmisistä

Äiskä on paras, se antaa ruokaa ja sitten me nukutaan vierekkäin.

Iskäkin on paras, sillä on oma koti ja ihan älyttömän kiva piha. Iskän kanssa meillä on taisteluharjoituksia, mutta mä annan sen voittaa ettei sille tule paha mieli. Riinakin on paras, mä olen siellä joskus hoidossa ja sitten se vie mua sellaisiin koiranäyttelyihin. Maila-täti on kanssa paras, me ollaan tosi pitkään ulkona, kun äiskä on tienaamassa nappularahoja. Ja Mamma on ihan paras, kun se antaa aina herkkuja.

Äiskä luetteli, että "hyvä, parempi, paras" -sanoi, ettei kaikki voi olla parhaita. Höh - minä sanon, että kyllä voi.

Ja sitten vielä vieraatkin, varsinkin ne sellaiset matalat ihmiset, on tosi mielenkiintoisia. Niiltä on ihan naurettavan helppoa viedä tumput käsistä.

Koirista

Koirat on tosi kivoja, mutta mun mielestä aussit on ihan ykkösiä. Kun ei niistä muista ole mitään vastusta leikkiessä, ne hyytyy heti kättelyssä. Me asutaan ihan koiratarhan vieressä, mutta siellä käy hitsin isoja koiria ja äiskä ei päästä mua leikkiin niitten kanssa. Se sanoi, että isoilta hurtilta menee itsetunto.

Meidän lähellä kyllä asuu yks poika aussit, mutta se on ihan nynny. Kuvittele, sillä on tukka vaalean-sinisellä pampulalla kiinni ja se menee äiskänsä taakse piiloon. Hihii, vähän pötkö. Miina-aussi on mun paras kaveri, se asuu Riinan luona – siellä missä mä olen syntynyt. Mun emokin asuu siellä, mutta se ei oikein aina viitsi leikkiä mun kanssa. Miinan kanssa me tapellaan välillä aika lujaa, mutta ei me koskaan olla

pitkään tai oikeasti vihaisia. Tottumattomat vaan säikähtää sitä ärinää. Äiskä meinas, että jos nauhoittais sitä ja pistäis ovikellon ääneksi. Pysyis kuulemma tv-luvantarkastajat ja jeesuskauppiat kaukana, mitä ne sitten liekään. Mä kyllä tykkään kun joku tulee ovelle.

Miina ja minä päristetään - ja toi vaaleanpunainen on puruluu...

Pureskelusta

Mitä varten koiralla on hampaat? Nii-in, tyhmä kysymys, niillä pureskellaan tietty. Mä rakastan niitä pieniä nahkatikkuja, nam. Sitten mulla on luita ja sellaisia didu-didu leluja. Kaikkia

niitä mä pureskelen. No, ehkä joskus olen pureskellut jotain muutakin, mutta ei niitä seinän reikiä ollut montaa, ehkä yhdeksän. Mutta kun se oli valkoinen ja mä rakastan kaikkea valkoista, niin kuin vaikka lunta.

Äiskä kyllä menee vähän hiljaiseksi kun se näkee jotain mitä mun ei olis pitänyt pureskella. Sitten se tuijottaa vihaisesti ja mua alkaa vähän jännittää, että kai se antaa anteeksi. On se aina antanut kuitenkin ja mä olen niin helpottunut, että pissa tirahtaa lattialle. Onneksi äiskä tajuu, etten mä voi sille pissalle mitään.

Purukumia mä tykkäisin kanssa pureskella, tiedäkö, sitä mitä on jalkakäytävillä, on valkoista ja haisee hyvältä. Äiskä kommentaa heti pois, kun se vaan näkee. Joskus mä olenkin napannut purkan suuhun ja sitten vaan muina koirina vienyt sen pureskelematta kotiin asti. Aika ovelaa, eikö? Äiskä on jostain syystä kiukkuinen niistä. Se sanoo, että jos se korjaa paskat, niin saisi muutkin korjata roskat.

Tottelevaisuudesta

Se on kuulemma tärkeätä se tottelevaisuus. Sen takia mä ihmettelenkin, miksei äiskä tottele mua kun mä ärisen sille. Joskus sitä täytyy tönä etutassuilla ja murista, muttei se ole kuulevinaan. Siivoais vaan oman kaappinsa ensin.

Mä sen sijaan istun ja seison sen mukaan kun sanotaan. Ja aina tulen paikalle kun käsketään – tai siis melkein aina. Joskus ulkona kun näkee jotain mielenkiintoista, niin mä en malta lopettaa kesken. Äiskä karjuu kurkku suorana ”Tänne!”, mutta kerkiää sinne myöhemminkin. Se sanoo, ettei ne korvat ole vaan koristeena päässä – pöhkö, kai mä sen tiedän. Mulla on älyttömän hyvä kuulo.

Terveystestä

Terveys on sitten vielä tärkeämpi juttu. Mä olen ollut joskus tosi kipeänä; oksentanut ja kerran kakka ihan lensi. Itsellä on ihan kamala olo ja haluaisi olla ihan rauhassa ja sitten täytyy huolehtia äiskästä, kun se on ihan hermona ja tuijottaa koko ajan. Silloinkin kun mulla oli se kakkatauti, se oli koko ajan tuppaamassa vettä suuhun. Olis edes antanut olutta, siitä mä tykkään, muttei sitä saa kun salaa ottamalla. Toivottavasti mä en koskaan enää saa mitään tautia.

Näyttelyistä

Koiranäyttelyt on kumma juttu, mutta ihan kivaa niissä on ollut. Siellä on tosi paljon koiria ja sitten jokainen kävelee ympyrää ja seistä jököttää pöydällä kun kutitellaan joka puolelta. Mä olen ollut kolmessa näyttelyssä ja joka kerta mä olen voittanut jotain pyttyjä ja ruusukkeita. Nyt mä olen jo niin iso, että seuraavassa näyttelyssä mä pääsen junioriluokkaan, ja kesällä äiskä ja Riina vie mut ulkomaille ainaskin neljä kertaa. Tosi siistiä, onneksi mulla on passi kunnossa.

Kaiken kaikkiaan mä olen aika rento ja riemukas tyyppi - ainaskin äiskän mielestä.